

יקרים מצד

פרשת כי תצא תשפ"ו
גליון עמ' 15

גליון להזדהות והעצמת התקווה והציפיה
למלאכה השלימה.

הרב פנחס זלצמן רא"צ ש"ס
זרע שעשוע - באסטאן

מי הם האויבים של עם ישראל ואיך נלחמים איתם?

הנחילו אבותינו ישער חדשות בשכוח מה היה לאומות בהתנדודו בים התלואות ויהיה מה עוד מעט ישוב לאמר שקר נחלו אבותינו, והישראל בכלל ישכח מחצבתו ויחשב לאורח רענן יעזוב לימודי דתו ללמוד לשונות לא לו, יליף ממקלקלתא ולא יליף מתקנתא, **יחשוב כי בליץ היא ירושלים ומקלקלקלים שבהם עשיתם כמתקנים לא עשיתם, ואל תשמחו ישראל אל גיל בעמים, אז יבוא רוח סועה וסער יעקיר אותו מגזעו יניחו לגוי מרוחק אשר לא למד לשוני ידע כי הוא גר לשונו שפת קדשנו ולשונות המה כלבוש יחלוק ויחצצבתו ודא גזע ישראל ותנחומיו נידומי נביאי ד' אשר נבאו על גזע ישי באחרית הימים, ובטלטולו ישכח תורתו עומקה ופולפולה ושם ינח מעט יתעורר ברגש קדש ובגיו יוסיפו אומץ ובחוריו יעשו חיל בתורת ד' יתגדלו לפשט תורה בזה הגבול אשר כבר נשכחו ונבחו יתקיים ויחזק אומץ, כה דרך ישראל מיום היותו מתגודד. וזה לא מאסתיים מיום הוא על שפלות האומה בתורה והשכלה הרוחנית המופעת מתורתנו הכתובה והמסורה, ולא געלתים הוא על גיעול ופליטה ממקום למקום לכלותם הוא על הגלות שזה גיעול וכליון חרוץ להאומה, להפר ברייתא אתם הוא על שכחות התורה רק כי אני ד' אלקיהם לזמור שהגיעו והמיוס הוא סיבה שאני ד' אלקיהם אבל לא מיוס וגיעול מוחלטת לכלותם ולהפר ברייתא אתם חלילה שעל ידי זה יתגדל שמו ויתקיימו לגוי זרע אברהם זרע אמונים ראוי ועומד לקבל המטרה האלקית אשר יקרא ד' לנו באחרית הימים בהיות ישראל גוי אחד בארץ ויהי ד' אחד ושמו אחד.** תמצית הדברים הוא משפט אחד, **אם היהודים שוכחים שהם גבולות, אם הם שוכחים שהנחמה שלנו זה רק 'גזע ישי' באחרית הימים, אז משמשים מזכירים להם את זה, ולפעמים זה כואב מאוד.**

הבה נחזור אליו, למרות כל המבואר בדברי חז"ל המתקיימים מול עינינו בסימני עקבתא דמשיחא, הרי לדאבון לב אפשר לראות ולשמוע דווקא מיהודים שומי תורה ומצוות, שבכל שיגם ושיחם ובמודעות המתפרסמות בבתי הכנסת על ידם, נשמע שהנה הגה אם רק נזכר להתאחד בצל האדמ"ר בראש השנה או נזכר לטוס לאומן לראש השנה, גיע למשור המיוחל כל כך שאילו אהנו כל כך משתוקקים, והרושם שעולה מדבריהם, ולעיתים לא רק רושם אלא דברים מפורשים ממש, שכאילו כל מה שחזרנו לארץ ישראל, זה רק בשביל שזוכה להמשך ולשמר את המסורת הזו של ההתנסות פה או שם, והדבר כואב וצורם עד מאוד. בפרט כשהדברים נכתבים אחרי שנות תשפ"ד-ו ורוית הדם והכאב של עם ישראל, האם השוקתני היא רק להתכנס כמו בעבר. הרי העובדות הן שהקב"ה 'צובט' כביכול את עם ישראל בשנים האחרונות שוב ושוב, אבל אהנו מבינים שהענין הוא רק להתפלל שתסור הצרה הנקודתית הזו והזו, בתש"פ הקורונה, בתשפ"א הגבלות הקורונה ואסון מירון, בתשפ"ב הגבלות מירון, בתשפ"ג המלחמה באוקראינה, בתשפ"ד המלחמה בארץ הקודש, בתשפ"ה גזירת הגיוס, בתשפ"ו מלחמת איראן, אבל אז, כשתוד הצרית הנקודתית את זו היא טוב, וגובל לחזור למה שהיה לפני הצרה, אבל הרי גם לפני ביקשת שתסור הצרה הנקודתית של אז, אז בשביל מה כל הסיבוב המיותר הזה?

על הפסוק בהושע פרק ג' "אחר ישובו בני ישראל וביקש את ד' א-להיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים" אומר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי בכבודו ובעצמו, שעם ישראל מאס בשלשה דברים בימי רחבעם, במלכות שמים במלכות בית דוד הצרית בית המקדש, ועל זה אמר רבי שמעון בן מנסיא: אין מראים סימן נאולה לישראל עד שיחזרו ויבקשו שלשתן.

אז חז"ל אומרים במפורש שהתפקיד של הדור שלנו זה פשוט להתכנס ולהתפלל על זה. אז אם כבר לארצנו עצירות תפילה זה על זה, התפקיד האמיתי שלנו, זה פשוט לא להתבלבל, אלא להבין שבתפילות ובבקשות שלנו, יש לנו את הכח להביא את הפתרון האמיתי, אבל צריך לבקש בדיוק את זה, כי אין לנו שום פתרון אחר, אלא "אחר ישובו בני ישראל וביקש את ד' א-להיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים". פשוט לפתוח את הפה ולבקש מהרש"ע במילים ברורות את התכלית: מלכות שמים, מלכות בית דוד, ובניין בית המקדש.

לדלות הממ"ד המפויחות עומד יהודי או מחבל נוחה ימ"ש, אך זיהו מי משלנו? משפט אחד ויחיד ריתף באויר "תגיד שמע ישראל", זה היה סימן ההיכר, ולא משנה אצל מי, ואיך זה היו נראים.

עכשיו נקרא שוב את דבריו של רבי אלעזר הקליר, ונראה את התממשותם: **לַעֲתָהּ מִפְּנֵי וְכָכָל יָד עַם אֶחָד, עוֹד יִפְּרֵי לָנוּ מִסֵּת שָׁכָם אֶחָד, זֹאת הַמִּתְקַדֶּת שֶׁמַּע פֶּה אֶחָד, וְהַגִּישָׁת יִשְׁתַּחֲוֶי' לַיהוָה לְאֶחָד.** ברגע שתכלה יד עם אחד, הקב"ה יזכור להם זכות אחת ויחידה זאת המתקדמת שמע פה אחד, וגם פה נכנסת הגימטריה (ובא לא נשכח שאלו מילים של תנא קדוש המבוססים על פסוק בפרשת האזינו): **לַעֲתָהּ מִפְּנֵי' (ע"ה כ') = 'מחבלי עזת תשפ"ד'.**

בהפטרה של שבוע שעבר נאמר "אנכי אנכי הוא מנחמכם", ונשאלת השאלה למה ביציאת מצרים כתוב רק פעם אחת "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך". מבאר בעל הזרע שמשון ז"ע (שהשבוע חל יום ה'א"צ שלו), ז"ל: "שידוע שנאולת מצרים היתה בחפזון, אנגם לעתיד לבוא כתיב כי לא בחפזון תצאו וכו', והיינו ששם הוצרכו להגאל בחפזון לפי שהיו משוקעים בטומאות ובגילולים ולא נטהרו והוצרך להאיר להם אור גדול כדי שיברחו המזיקים והמקטרגים כדכתיב תזרח השמש יאספון, ואחר יו"ט הראשון שכבר יצאו נגזו אותו האור וחזרה הטומאה למקומה, כנודע מכתבי האר"י זצוק"ל. ומשום הכי לעתיד לבוא שתהיה נאולת עולם תהיה כמו שחר שהולך ומאיר מעט מעט עד שיתנהו לגמרי, ויקיים בהם והיה ה' לך אור כן עולם, והואיל שהאור ילך ויתרבה משום הכי כתב שתי פעמים "אנכי". עוד ביאר שם, שאגולה זו תהיה מיד הקב"ה ולכן תהיה דווקא בדרך של טבע. ע"ש בדבריו הנפלאים.

השבוע חל יום ה'א"צ המאה של בעל המשך חכמה רבינו מאיר שמהה הכהן מדונינסק ז"ע. ידועים המה דבריו בפרשת בחוקותי, שבהם דיבר על כך שאם היהודים חושבים שהגלות זה הבית שלהם, אם הם חושבים שבידן היא ירושלים, תבוא אחר כך רוח סערה ותפיץ אותם. דברים שהאמרי אמת ז"ע אמר שהם נבואה של ממש. נעתיק מעט מזעיר מאריכות דבריו: "הענין הוא שנתבונן קצת בדרכי ההשגחה העליונה קצת מה שיכול להבין. והו' כי כאשר גזרה החכמה העליונה אשר ישראל יתגודדו בארצות שנים רבים מאד מאד עד זמן אשר חקקה המטרה האלקית אשר ליבא לפומא לא גליא, חשבה אוננים ותחבולות אשר ישראל יתקיימו לגוי ולא יתבוללו בעמים והעירה ע"ז גדולי האומה לעשות בזה גדרים וסייגים אשר האומה תתקיים בשאון גלי הים ולא תטבע במצולות הסער השוטף ברוח אמיץ וכביר. ואם היה יעקב אבי כל שבטי ישראל קבור שם (במצרים) הלא היו מתאשים מארץ כנען והיו משתקעים במצרים ומחשיבים אותה לארץ מולדתם והיה בטל יעוד האלקי עליהם כי לא יהיה זרע אברהם רק חלק אחד ממצרים. לכן צוה בכל עוז לקבור אותם בארץ כנען וידעו כי אבות האומה ויחוסה הוא בארץ כנען. ובוזה נקבע בנפש בניו קישור טבעי להשתוקק אל ארץ אבותיהם ולהשוב עצמם כגרים וזה יגש שם מלמד שלא יד יעקב אבינו להשתקע אלא לגור שם פירוש מלמד לדורות בכל גלות וגלות ההנהגה שידעו שלא ידו להשתקע רק לגור עד בוא קץ הימים והיו נחשבים בעיני עצמם לא בארצות. שהן הן הדברים המקיימים להאומה בגולה ועוזרין אותו שהוא ישראל והוא בארץ לא לו. והנה מעת היות ישראל בגוים ברבות השנים אשר לא האמינו כל תבל כי יתקיימו באופן נפלא אשר לא ישער ממשבת אדם משכיל היודע קורות הימים והמצולות אשר טפפו באופי שנים על גס המעט והרפה כח וחולל אונים אשר זה לבד ג"כ מופת נפלא וגדול על קיום האומה למטרה שנשגבה אלקית אשר נתבבאו עליה הקדמונים. והנה דרך ההשגחה כי יניחו משך שנים קרוב למאה או מאתיים, ואחר זה יקום רוח סערה ויפיץ המון גליו וכלה יכלה יהרוס יטפון לא יחמול עד כי נפזרים בדודים יורצו יברחו למקום רחוק ושם יתאחדו יהיו לגוי ייגדל תורתם כהנמת יעשו חיל עד כי ישכח היותו בארץ נכריה, יחשוב כי זה מקום מחצבתו בל יצפה לישועתו ד' הרוחניות בזמן המצוה, שם יבא רוח חזק ויחזק חזק יזכיר אותו בקול סואן ברעש יהודי אתה ומה שמך לאיש לך לך אל ארץ אשר לא ידעת, ככה תחליף מצב הישראלי וקיומו בעמים כאשר עין המשכיל יראה בספר דברי הימים. יבקר ברעיון כזב את אשר

מי הם האויבים שלנו שעליהם הפסוק אומר שה' יתנם בידנו? כותב רבינו בחיי שהאויבים של עם ישראל הם בני ישמעאל, ששנאתם לישראל גדולה יותר משנאת בני עשיר, זה לשונו בפרשת ניצבים: "ומה שהזכיר 'אויב' על ישמעאל, ושווא' על עשו, מפני שהאויב גדול מן השונא, כי השונא אף על פי שיריע לו יעשה על דרך הרחמנות, אבל האויב הוא שבלבו איבה עולמית, לא ישים לו רחמים, על זקן יכבד עולו מאד, וזה מסוד הלשון ודקדוקו, כי 'אויב' הוא מלשון 'אבו'. דרך אגב, רק לתשומת לב אלו שחושבים ומנסים לשכנע ששנאת בני ישמעאל לישראל קשורה ונגרמה רק מקום המדינה הציונית. מה לעשות שרבינו בחיי כותב לא כך.

והנה הפסוק בפרשתנו מתאר שכאשר עם ישראל יצא למלחמה על אויביו, השם יתברך ימסור אותם בידיו. אז נשים לב לגימטריה הבאה (ואחזור ואומר לכל מי שחושב שגימטריה זה משהו מיסטי וחסר משמעות, חז"ל הקדושים סומכים על גימטריאות אפילו לעניין הלכה, על אחת כמה וכמה לעניין דרש. רק שגימטריה היא לא מקור, אלא רמז וסמך חזק למה שמוכח מהמשמעות, ועל אחת כמה וכמה למה שמוכח מהמציאות). אז הנה לשון התורה: **כִּי תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל אֹיִבְךָ (ע"ה כ') = ד' ב"ב התשפ"ו.** כלומר יום שבת קודש, עשרים ושתיים יום בתוך שנת התשפ"ו, יהיה אירוע שבעקבותיו עם ישראל יצא למלחמה על אויביו, ואז יהיה מצב שיתגנו הש"ת בידיו. ואם נמשיך: **על איבך ונתנו ה' א-להיך בידך (ע"ה כ') = תשפ"ד.**

אבל עם איזו זכות עם ישראל יוצא למלחמה על אויביו? אז בפרשת שבוע שעבר אומרת לנו התורה הקדושה (פרק כ-ב): **וְהָיָה כִּקְרַבְכֶּם אֶל הַמִּלְחָמָה וְנָגַשׁ תִּכְתֹּן וְדָבַר אֶל הָעָם. וְאָמַר אֲלֵהֶם שִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל. דַּרְשׁוּ חוּל, הַבִּיאוּ רָשִׁי: "אֲפִילוּ אֵין בָּכֶם זְכוּת אֵלָא קִרְיָא שִׁמַּע בַּלְבֵּד, כְּדִאי אַתֶּם שׁוֹיְשִׁיעַ אַתְכֶּם".** כלומר, גם אם עם ישראל נמצא בשפל המדרגה, ואין לו שום זכות, עדיין אם יש להם זכות של אמירת שמע ישראל, הם ראוים שהקב"ה יושיע אותם.

בהמשך לזה ארצה להפנות פה שוב אצבע לדברים פלאיים, שבעיני הם נבואה של ממש, ובראש השנה של שנת תשפ"ה לאחר ששמתי לב לדברים לא הצלחתי להרגע. בפיט שנאמר בקדושת כתר בראש השנה, פיוט שחיברו רבי אלעזר הקליר, שכידוע לדעת חלק גדול מרבותינו הראשונים, הוא התנא הקדוש רבי אלעזר ברבי שמעון ז"ע, בפיט המלחמתי זעמן תלואים בתשובה מסתיים הקטע במילים הבאות: **לַעֲתָהּ מִפְּנֵי וְכָכָל יָד עַם אֶחָד, עוֹד יִפְּרֵי לָנוּ מִסֵּת שָׁכָם אֶחָד, זֹאת הַמִּתְקַדֶּת שֶׁמַּע פֶּה אֶחָד, וְהַגִּישָׁת יִשְׁתַּחֲוֶי' לַיהוָה לְאֶחָד.** ראשית, נבאר זאת לשפתנו: **'כאשר תתמוטט ותכלה ידו של עם ישראל - עם אחד, יזכור להם הקב"ה הטית שכם אחד לעבדו, וזה העם האומר בתמידות בפה אחד שמע ישראל, המשמיעים קול רגש בערב ובבוקר ליהודי לאחד'.**

להבנת תוכן הדברים, נקדים את דברי חז"ל הק' בסנהדרין צח, א: **"אמר רבי חמא בר תנינא: אין פן דוד בא עד שחבלה מלכות הולא מישראל, שנאמר וכתר הולולים במזמרות, וכתוב בתריה בעת ההיא יובל שי לה' צבאות עם ממשך ומורט".** וברשי שם: **"וככלות נפץ יד עם קדש, כשתכלה תקומתם וחזק ידוהם שהיתה נפוצה אינך ואיך גבורה ותועלת לפשוט אנה ואנה, ואחר שתכלה גבורתם שיהיו שפלים למאד, תכלינה אלף הצרות ויבא משיח, כאמרנן כי אולת יד".** מבאר דבריו חז"ל שבשלב שלפני הגאולה, כדאמר תכלה מלכות הולא, וכאשר ידם של עם ישראל תתמוטט אז תתחיל הגאולה.

לכל הדעות, רגע השפל של מלכות הולא הקיימת פה בארץ הקודש, היה בבוקר יום שמחת תורה תשפ"ד. וזאת עוד הרבה יותר מאשר במלחמת יום הכיפורים. כי אז עוד התמודדו מול מצרים וסוריה מדינות בעלות מטוסים וצבא חזק, אבל כאן 'פליחים יחפים' נכנסו אל תוך ישובים אזרחיים, טבחו שחטו עינו וחטפו רח"ל, וכל זה בתוך המדינה עם הצבא המהולל המתוחכם, זה שכיול למצוא ולחסל את כל צמרת החותמים בתים, או להביא את ארכיון הגרעין האיראני, אבל דווקא בחצר האחורית שלו, אירעו הוועות האלו.

הבה נתקדם הלאה, מה היה סימן ההיכר של היהודים בכל המקומות האלו ברגעים הכי גוראיים? איך ידעו לזהות האם מאחורי

"אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' א-להיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים"

אם ברצונך לזכות להיות שותף בהפצת הגליון במייל, להערות והארות: p0504102192@gmail.com